

בש"פ 8218/15 - יוסף נפתלי לזר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8218/15

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקש: יוסף נפתלי לזר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט י' בן-חמו) בעמ"ת 57098-10-15

בשם המבקש: עו"ד אלעד אלימלך; עו"ד ששון בר-עוז

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט י' בן-חמו) בעמ"ת 57098-10-15, במסגרתו התיר בית המשפט את פרסום שמו של המבקש.

2. ביום 23.10.2015 הוגש כתב האישום המייחס למבקש - אשר שימש כפסיכולוג וכן כמרצה וחוקר במכללה מסוימת - שורה של עבירות כלפי אחד מהסטודנטים שלו, שבוצעו, לכאורה, תוך ניצול תלות נפשית ממשית של הסטודנט במבקש, שמקורה בטיפול נפשי שהעניק המבקש לסטודנט. בתוך כך הואשם המבקש בשתי עבירות של ביצוע

עמוד 1

מעשה מגונה בין מטפל נפשי למטופל לפי סעיפים 348(ד1) ו-347א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שתי עבירות של מעשים מגונים לפי סעיפים 348(א) ו-345(א)(2) לחוק העונשין; עבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(6)(ב) לחוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ח-1998; עבירה של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין; עבירה של זיוף כדי לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין; עבירה של שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין; ועבירה של הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

3. בהחלטתו מיום 26.10.2015 הורה בית משפט השלום על פרסום שמו של המבקש. בית המשפט קבע כי עקרון פומביות הדין הוא הכלל, ובמקרה דנן אין בנמצא הצדקה לנסיגת עיקרון זה מפני עניינו הפרטי של המבקש. בית המשפט הוסיף וקבע כי אמנם פרסום שמו של המבקש עלול לגרום לו נזק בכל מישורי החיים, אך יחד עם זאת לא די בגרימת נזק כאמור. בנסיבות העניין, כך נקבע, היה על המבקש להצביע על נזק החורג מהנזק הרגיל והטבעי שעלול להיגרם לכל נאשם המואשם בביצוע עבירת מין, אך לא עלה בידו לעשות כן.

4. על החלטה זו הגיש המבקש ערר. בהחלטתו מיום 22.11.2015, היא ההחלטה מושא הבקשה דנן, דחה בית המשפט המחוזי את הערר. בית המשפט נימק את קביעתו בכך שעם הגשת כתב אישום, נעה נקודת האיזון מהאינטרס הפרטי של המבקש לעבר האינטרס הציבורי הגלום בפומביות הדין. יתר על כן, נקבע כי דווקא כאשר מדובר בעבירות מין, ישנה חשיבות רבה לערך פומביות הדין, וזאת משום שיש בחשיפת שמו של הנאשם כדי לסייע לרשות החוקרת לקדם את חקירתה וכדי להתריע בפני הציבור על הסיכון הנשקף מהמבקש. מכל מקום, כך קבע בית המשפט, יש לזכור כי הפרסום הוא ברירת המחדל וכי נדרשים טעמים כבדי משקל כדי לחרוג מברירת מחדל זו.

5. במסגרת הבקשה דנן, חוזר המבקש על עיקרי הטענות שהועלו לפני שתי הערכאות הקודמות שדנו בעניינו. בין היתר טוען המבקש כי פרסום שמו של נאשם בעבירות מין גורר עמו פגיעה חמורה יותר מאשר במקרה של עבירות אחרות. עוד נטען כי העובדה שנאסר על המבקש לעבוד כפסיכולוג מהווה איזון ראוי שמיתר את הצורך בפרסום שמו.

6. דין הבקשה להידחות.

ברי כי המקרה דנן אינו מעורר שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות עקרונית כללית החורגת מעניינם של הצדדים. נהפוך הוא, דומה כי המקרה דנן נסוב אך ורק סביב יישום של עקרונות מושרשים היטב בדבר שאלת פרסום שמו של נאשם על נסיבותיו של המקרה הקונקרטי. אשר על כן, ובהתחשב בכך ששאלת פרסום שמו של המבקש נותחה באופן יסודי על ידי שתי ערכאות, אין מקום להענקת רשות ערעור בנסיבות העניין [ראו והשוו: רע"א 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); בש"פ 6806/14 חכים נ' מדינת ישראל (15.10.2014) (להלן: עניין חכים); רע"פ 5420/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.8.2014)].

גם לגופו של עניין, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו במסקנותיהם של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי. בצדק קבעו ערכאות אלה כי עיקרון פומביות הדין הוא הכלל בשיטתנו, ואילו איסור פרסום הינו היוצא מן הכלל [ראו למשל: רע"פ 7276/13 פינטו נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (12.11.2013) (להלן: עניין פינטו); בש"פ 6160/15 אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.10.2015)]. על מנת להיכנס לגדרו של היוצא מן הכלל, היה על המבקש להראות כי ייגרם לו נזק חמור מהנזק הרגיל שנגרם עקב הפרסום, וכי ישנה הצדקה להעדפת האינטרס האישי שלו על פני האינטרס הציבורי הגלום בפרסום שמו (ראו למשל: עניין חכים והאסמכתאות שם). כשלעצמי, לא שוכנעתי כי עלה

בידי המבקש להצביע על פוטנציאל לנזק חריג או חמור באופן מיוחד. אין חולק אמנם כי הפרסום עלול לגרום לפגיעה במשלח ידו של המבקש, ויחד עם זאת, בכך לא סגי. אוסיף בהקשר זה כי איני מקבל את טענת באי כוחו של המבקש שלפיה די באיסור שהוטל עליו לעסוק כפסיכולוג כדי לייתר את הצורך בפרסום שמו. הגם שאיסור זה מסייע בהגשמת התכלית של הגנה על הציבור, שהיא תכלית צופה פני עתיד של עיקרון פומביות הדיון, הרי שאין בו כדי להגשים את התכלית של חשיפת מקרים נוספים שבהם המבקש עשוי היה להיות מעורב, ככל שיש כאלו, שהיא כמובן צופה פני עבר (השוו: עניין פינטו, פסקה 12). דומה כי תכלית אחרונה זו רלוונטית ביתר שאת כאשר מדובר בעבירות מין בכלל, וכשמדובר בעבירות מין שבוצעו תוך ניצול יחסי סמכות ותלות בפרט.

7. סוף דבר – הבקשה נדחית. הצו המעכב את פרסום שמו של המבקש מבוטל בזאת.

ניתנה היום, כ' בכסלו התשע"ו (2.12.2015).

ש ו פ ט